

Arrest

nr. 200 628 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER MOEREN
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. VAN DER MOEREN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

De bestreden beslissing luidt ten aanzien van D.D. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine, geboren op (...) in Talin (provincie Aragatsotn). Sinds 2005 woonde u in Yerevan (hoofdstedelijk gebied Yerevan). Aanvankelijk werkte u twee jaar als onderdirecteur in een telecombedrijf. Daarna werkte u als DJ in discotheken en als ober in restaurants. In de zomer van 2011 werd een seksvideo van u en uw ex-vriendin buiten uw weten op YouTube geplaatst, naar u vermoedt door uw ex-vriendin zelf. Nadat u dit had aangegeven heeft YouTube de video twee dagen later verwijderd. Voordat ze werd verwijderd werd de video echter al overgenomen door verschillende pornowebsites. Hierop kreeg u heel wat negatieve reacties van

vrienden, kennissen, en familieleden die weet hadden van het bestaan van de video, het werd aanzien als een schande. U durfde niet meer terugkeren naar uw geboortedorp, waar nog familie van u en uw ex-vriendin woont, uit vrees dat zij u er omwille van de video zouden vervolgen. Sindsdien werd u ook ontslagen op uw werk en ondervond u problemen om elders aan de slag te gaan, zo werd u ofwel afgewezen om u onbekende redenen, of meteen of na enige tijd aan de deur gezet omdat de zaakvoerders op de hoogte bleken van het bestaan van de video. Sinds de herfst van 2011 woonde u samen met uw partner en huidige echtgenote, (I.H.) (O.V. X) (op 18 mei 2015 lieten jullie jullie huwelijk registreren). In 2012 beviel uw vrouw van een tweeling. In de herfst van 2012 werd u in de karaokebar op de Artsakhstraat in Erevan waar u korte tijd voordien was beginnen werken, geslagen en meermaals gestoken met een mes door de manager van de bar en zijn kompanen, nadat ze op de hoogte waren geraakt van het bestaan van de seksvideo. U hebt hiervan geen aangifte gedaan, omdat u nadien nog telefonisch werd bedreigd door diezelfde belagers opdat u geen klacht zou indienen. Wel diende u een klacht in bij de ordediensten opdat de video's van het internet gehaald zou worden, maar men deelde u mee dat men niet in staat is, niet bevoegd is de video's te laten verwijderen van de betreffende websites. In 2013 kon u aan de slag gaan in een club/discotheek in Yerevan. De zaakvoerder wist van de video waarop u en uw ex-vriendin te zien zijn en die op pornowebsites circuleert, maar hij nam het voor u op en hield u in dienst. Enkele maanden later kwam de broer van de zaakvoerder, die de eigenaar was van de club, het echter ook te weten, waarna hij de zaak aan iemand anders heeft verhuurd en u dus ook deze job bent kwijtgeraakt. Uiteindelijk ging u aan de slag als

receptionist in een hotel in Yerevan, maar ook daar bent u uiteindelijk gestopt. Inmiddels was u met uw gezin verhuisd naar een huurappartement op de Artsakhstraat in Yerevan. Daar was een waterlek ontstaan in het advocatenkantoor onder uw appartement, dat afkomstig was uit uw woonst. Op 13 juli 2014 werd u aan uw appartement uitgedaagd door de eigenaar van het advocatenkantoor, (A.Z.). Hij beledigde u en viel u aan. Hij takelde u ernstig toe met een mes. U werd afgevoerd met een ambulance naar het ziekenhuis van de Erebuni-wijk, waar u een tiental dagen werd gehospitaliseerd. U diende naar aanleiding van dit incident een klacht in tegen uw belager, waarna een strafzaak werd opgestart en uw belager in voorhechtenis werd geplaatst. U hebt een sterk vermoeden dat u werd aangevallen omwille van de seksvideo van u die nog steeds op het internet circuleert, omdat uw belager tijdens de aanval seksueel getinte beledigingen jegens u uitte, maar dit hebt u in uw aangifte niet vermeld. In de strafzaak werd wat betreft de oorzaak van de aanval wel verwezen naar de waterlek afkomstig van uw appartement. Op 24 of 25 juli 2014 verhuisde u samen met uw vrouw en kinderen naar de ouders van uw vrouw in Yeghegnadzor (provincie Vayots Dzor). Hierna kreeg u dreig telefoons van de vrienden en familieleden van uw belager, die eisten dat u uw klacht zou intrekken. U durfde in Yeghegnadzor nauwelijks buiten komen, uit vrees dat de familie van uw belager u er zou treffen. Ook ging u steeds samen met uw schoonvader naar de rechtbank wanneer er rechtszittingen plaatsvonden naar aanleiding van de strafzaak. Ook in de rechtbank werd u nog verbaal bedreigd door de familieleden van uw belager. In de herfst van 2015 ging u nog een keer werk zoeken in de karaokeclub 'Metro' in Yerevan. De barman die er werkte herkende u echter meteen – jullie hadden eerder nog samengewerkt in een andere club – en wist van het bestaan van de seksvideo, waarop u zich uit de voeten maakte omdat u ervan overtuigd was dat hij dit nieuws zou doorvertellen en dit u opnieuw een afwijzing of problemen zou opleveren.

Op 16 juni 2016 – toen de rechtszaak tegen uw belager nog steeds hangende was – nam u samen met uw gezin een vlucht van Armenië naar Frankrijk, van waar jullie met een wagen naar België werden vervoerd. Jullie Armeense paspoorten bleven achter bij de smokkelaar die jullie reis regelde. Op 13 juli 2016 dienden jullie een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden u en uw vrouw volgende documenten neer: de rijbewijzen van u en uw vrouw, de identiteitskaarten van u en uw vrouw, uw militair boekje, kopieën van enkele pagina's van de paspoorten van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte, een medisch verslag, een dagvaarding van de rechtbank op uw naam, een gerechtelijk attest waarin u als slachtoffer erkend wordt, kopieën uit het gerechtsdossier van de strafzaak tegen de persoon die u op 13 juli 2014 had aangevallen en afdrukken van de digitale versie van het gerechtsdossier, afdrukken van chatberichten, een afdruk van een pornowebsite waarop de video te zien is met bijhorende commentaren van personen die de link hebben bezocht, een geheugenkaart met twee video's van bewakingsbeelden van een winkel waarop het incident van 13 juli 2014 werd geregistreerd en de video van u en uw ex-vriendin die op pornowebsites belandde.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië meermaals werd belaagd door derden omwille van een seksvideo die van u op pornowebsites circuleert. In juni 2014 werd u ernstig toegetakeld door de eigenaar van het advocatenkantoor onder uw huurappartement in

Yerevan, naar aanleiding waarvan u zich twee jaar later, toen de rechtszaak tegen uw belager nog hangende was, genoodzaakt zag uw land van herkomst te ontvluchten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat het incident van 13 juli 2014, waarbij u ernstig werd toegetakeld door de eigenaar van het advocatenkantoor dat onder uw huurappartement in Yerevan gelegen was, haar oorsprong vindt in het feit dat een seksvideo van u op pornowebsites circuleert. U verklaarde aanvankelijk op het CGVS dat in de strafzaak dat naar aanleiding van uw klacht tegen uw belager werd opgestart een totaal andere oorzaak wordt vermeld dat aan de basis van het incident zou liggen, namelijk een waterlek, terwijl u er zeker van bent dat u door deze persoon werd aangevallen omwille van de video. U verduidelijkte dat uw belager immers seksueel getinte beledigingen jegens u uitte tijdens het incident. U voegde ook toe dat de broer van de eigenaar van het appartement dat u huurde een jeugdvriend was van de persoon die u in 2012 al naar aanleiding van de video met een mes had aangevallen, en u meende dat de eigenaar van uw huurappartement en de eigenaar van het advocatenkantoor dat onder uw appartement gelegen was daardoor ook op de hoogte waren van de video en omwille hiervan samen een manier zochten om u uit de huurwoning te krijgen (CGVS, p. 16-18). Later verklaarde u dan weer dat er wel effectief een waterlek was waardoor er ruzie was ontstaan tussen u en uw belager, en dat u eigenlijk niet helemaal zeker bent dat hij u had aangevallen omwille van de video en u dit dus slechts vermoedt (CGVS, p. 19, 22). Dat u door uw belager werd aangevallen omwille van de video eerder dan de waterlek in het advocatenkantoor blijkt bijgevolg louter een vermoeden dat u niet hard maakt. Eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u bovendien enkel nog dat de ruzie tussen u en uw belager was ontstaan door het waterlek en vermeldde u verder niets over uw vermoedens dat u door uw belager werd aangevallen omwille van de video (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Indien u werkelijk een sterk vermoeden had dat u in de eerste plaats door deze persoon werd geïsoleerd omwille van de video is het niet logisch dat u hier van meet af aan op de DVZ dan niets van vermeldde en daarentegen enkel van het waterlek sprak. Ook uw vrouw verklaarde bovendien zowel op de DVZ als op het CGVS enkel weet te hebben van een waterlek in het advocatenkantoor dat aan de basis zou liggen van het conflict tussen u en uw belager (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS vrouw, p. 5). Uit het gerechtssdossier van de rechtszaak tegen uw belager, dat u zelf ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegde en dat ook online kan worden geraadpleegd (zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier), blijkt verder dat er reeds lange tijd spanningen waren tussen jullie beiden omwille van materiële schade in de woning van uw belager door toedoen van een defecte waterleiding in uw woning, dat jullie in dit verband reeds meerdere keren ruzie hadden gemaakt, en dat jullie op 13 juli 2014 opnieuw ruzie maakten hierover, waarbij jullie elkaar aanvankelijk duwden, klappen uitdeelden en hierbij elkaar seksueel getinte beledigingen toewierpen, totdat uw belager een plooi mes uithaalde, u achterna liep tot in een winkel, hierbij nog enkele seksueel getinte beledigingen jegens u uitte en u uiteindelijk ernstig verwondde met het mes. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u uit het niets door uw belager werd aangevallen omwille van de video die van u op pornowebsites circuleert. Deze informatie bevestigt daarentegen dat wel degelijk een waterlek in uw appartement aan de oorsprong ligt van het incident. Ook kan hieruit niet worden afgeleid dat uw belager mits een seksueel getinte belediging indirect naar de video verwees, zoals u dit voorstelde (CGVS, p. 16-18, 22), maar blijkt anderzijds dat het conflict tussen jullie over de waterlek op dat moment hoog was opgelopen en zowel u als uw belager hierbij elkaar beledigden aan de hand van seksueel getinte scheldwoorden.

Wat er ook van zij, uit het gerechtssdossier van de strafzaak die naar aanleiding hiervan werd opgestart blijkt dat uw belager, (A.Z.), in deze zaak op 6 maart 2017, na een gerechtelijk onderzoek waarbij een forensisch psychiatrisch onderzoek naar de mentale toestand van de beklaagde aan te pas kwam, door de bevoegde rechtbank schuldig werd bevonden onder artikel 114 van de Strafwet van de Armeense Republiek (het toebrengen van gemiddeld ernstige of ernstige schade aan de gezondheid (van derden) in een staat van tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid) en veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar en 7 maanden. Omdat hij op het moment van het arrest zijn gevangenisstraf in voorhechtenis reeds had uitgezeten werd hij onmiddellijk vrijgelaten. Op 5 april 2017 tekende uw belager nog beroep aan tegen zijn veroordeling, waarbij hij verzoekt het vonnis nietig te verklaren en een nieuw onderzoek verzoekt. Verder blijkt dat u in de zaak als slachtoffer werd erkend, waar u zelf nog een apart attest van neerlegde. Wat betreft uw vordering tot schadevergoeding oordeelde de rechter dat dit in deze zaak juridisch gezien niet binnen de strafrechtelijke procedure onderzocht kan worden (de beklaagde werd schuldig bevonden van een misdaad onder artikel 114 van de Strafwet (tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid, zie boven), maar dat u het recht heeft zich hiervoor tot de burgerrechtelijke rechtsprocedure te wenden. Uit voorgaande blijkt geenszins dat u in uw land van herkomst verstoken zou zijn van nationale bescherming en dat uw autoriteiten in uw land van herkomst wel degelijk bereid blijken om u nationale bescherming te verlenen. Bijgevolg kan van u worden verwacht dat u zich met betrekking tot eventuele bedreigingen naar aanleiding van deze strafzaak - u verklaarde dat u door vrienden en familieleden van uw belager, die eisten dat u uw klacht zou intrekken,

verbaal werd bedreigd, doch u liet na hier enige aangifte van te doen (CGVS, p. 18-19, 22-23) – dan ook voor bescherming tot uw autoriteiten wendt alvorens zich te beroepen op internationale bescherming. Verder werden enkele bijkomende elementen opgemerkt die de ernst van uw voorgehouden vrees voor uw leven naar aanleiding van dit incident en de strafzaak die hierop volgde, aantasten. Zo blijkt uit het gerechtsdossier van de strafzaak die tegen uw belager werd aangespannen dat hij op 23 juli 2014 in voorhechtenis belandde. U verklaarde dat u een halfjaar na het incident van 13 juli 2014 dreigtelefoons begon te ontvangen van de vrienden en de familieleden van uw belager opdat u uw klacht zou intrekken (CGVS, p. 18-19, 22-23). Toch wachtte u maar liefst zo een anderhalf jaar alvorens uw land van herkomst te verlaten en zich in dit verband op internationale bescherming te beroepen (CGVS, p. 14). U verklaarde tegelijk dat u kort na het incident samen met uw gezin bij uw schoonouders in Yeghegnadzor was ingetrokken, waar u al die tijd nauwelijks buiten kwam, om te vermijden dat de entourage van uw belager u daar zou benaderen – u beweerde immers dat zij duidelijk naar u op zoek waren en vermoedde dat men wist dat u daar verbleef (CGVS, p. 10-11, 15). U verklaarde dat u zo lang moest wachten omdat u niet voldoende financiële middelen zou hebben gehad om uw uitreis te betalen. Gevraagd waarom u echter een dergelijk groot bedrag voor uw uitreis hebt betaald - u betaalde maar liefst 10.000 euro aan een smokkelaar voor reisdocumenten - antwoordde u dat u er zelf niet in slaagde een Schengenvisum te verkrijgen (CGVS, p. 24). U kon echter nog steeds zonder een Schengenvisum uw land van herkomst op een zeer goedkope manier reeds verlaten. Indien uw leven naar aanleiding van de strafzaak tegen uw belager werkelijk in gevaar was, kan niet alleen worden verwacht dat u zich in dit verband tot uw autoriteiten wendde voor bescherming – de strafzaak tegen uw belager was immers nog steeds hangende en hij werd al die tijd in voorhechtenis vastgehouden – hetgeen u naliet te doen, maar ook dat u – indien u werkelijk nood had aan internationale bescherming – dan eerder uw land van herkomst zou hebben verlaten om zich elders op internationale bescherming te beroepen. Dat u echter naliet aangifte te doen van de bedreigingen die u van de entourage van uw belager ontving en anderzijds nog maar liefst anderhalf jaar wachtte alvorens uw land van herkomst in dit verband te ontvluchten en zich elders op internationale bescherming te beroepen, haalt de ernst van uw voorgehouden vrees dan ook onderuit. Meer nog blijkt uit uw verklaringen dat u in de herfst van 2015, in de periode dat u ondergedoken zou hebben geleefd in Yeghegnadzor, wel nog een keer naar Yerevan – de stad van waar u net was gevlucht, waar het incident had plaatsgevonden en waar uw belager en diens familie afkomstig is – bent gegaan om er werk te zoeken in een karaokebar (CGVS, p. 10-11, 22). U verklaarde ter verantwoording dat u dacht dat de problemen 'voorbij gewaaid' waren (CGVS, p. 11). Tegelijk verklaarde u echter zelfs in het verre Yeghegnadzor niet naar werk te hebben gezocht omdat, behoudens de lage lonen en het feit dat u niet wist wat voor job u er kon zoeken, u net wilde vermijden dat men u daar zou treffen (CGVS, p. 10-11). Dat u het risico nam naar Yerevan te gaan om er werk te zoeken in de periode dat u net elders ondergedoken zou hebben geleefd haalt uw beweerde vrees vanwege de entourage van uw aanvaller enkel verder onderuit. Bovendien verklaarde uw vrouw dat u na jullie verhuis naar Yeghegnadzor nog meerdere keren, wel 4 tot 5 keer, of zelfs 'om de een à twee maanden', en dit 'heel het jaar 2015, tot 2016, zelfs nog 2 maanden voor jullie vertrek', naar Yerevan ging om er werk te zoeken, en dat u er in 2015 nog een dag of twee dagen in een hotel hebt gewerkt (CGVS vrouw, p. 4-5). De verklaringen van uw vrouw stroken bijgevolg helemaal niet met uw verklaringen dat u slechts één keer werk ging zoeken in Yerevan na het incident van 13 juli 2014. Toen zij werd geconfronteerd met uw verklaring, volhardde uw vrouw enkel in haar versie van de feiten. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind en werpt (verder) ernstig twijfel over uw verklaring dat uw leven naar aanleiding van dit incident en de strafzaak die erop volgde danig in gevaar was dat u nauwelijks nog naar buiten kon komen.

Los van het incident van 13 juli 2014 en de strafzaak tegen uw belager die hierop volgde, hetgeen de aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst vormde, bent u er evenmin in geslaagd aan te tonen dat uw leven, uw vrijheid of uw fysieke integriteit in uw herkomstland in gevaar verkeert omwille van de seksvideo van u die op enkele pornowebsites circuleert. Zo blijkt nergens uit uw verklaringen dat u na het incident in Yerevan in de herfst van 2012, waarbij u geslagen en meermaals gestoken werd met een mes door de manager van de bar waar u werkte, en zijn kompanen, nadat ze op de hoogte waren geraakt van het bestaan van de seksvideo, nog problemen hebt gekend in dit verband (CGVS, p. 6-13). U herinnerde zich overigens zelfs de namen van de manager van de bar en zijn kompanen niet meer (CGVS, p. 6). Dit incident heeft u er bovendien niet toe aangezet uw land of zelfs Yerevan, de stad waar u woonde en waar dit incident plaatsvond, te ontvluchten. Ook belette dit u niet om nadien nog verschillende keren, tot zelfs na uw verhuis naar Yeghegnadzor, werk te zoeken in het horecamilieue (bars, clubs, hotels, restaurants) in Yerevan, waar u – gezien uw eerdere werkervaring in de sector en als befaamde DJ – makkelijker herkend zou worden, zoals u zelf ook aangaf (DVZ, vragenlijst, 3.5); CGVS, p. 9-11). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u behoudens beledigingen en enkele verbale bedreigingen aan uw adres, zoals een afkeurend bericht van uw oom, een afwijzend bericht van de manager van een stripclub in Yerevan waar u wilde werken, indirecte bedreigingen van familieleden van

uw ex-vriendin afkomstig uit uw geboortedorp Talin, en van onbekenden die de video op de betreffende websites becommentarieerden (CGVS, p. 8-12, 16-17, 21), nog andere en ernstige problemen hebt gekend met derden omwille van deze video, noch reikt u aannemelijke elementen aan die wijzen op een actuele, intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in dit verband. Uw vrouw beaamde van haar kant ook dat jullie voor het incident van 13 juli 2014 wel reeds veel problemen hadden in Yerevan, maar ze benadrukte dat dit 'geen echte, ernstige problemen' waren (CGVS vrouw, p. 5). Bijgevolg zijn er geen concrete aanwijzingen voorhanden dat u actueel naar aanleiding van de seksvideo die nog steeds op het internet circuleert een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

U toont ten slotte evenmin aan dat u omwille van het bestaan van deze video nergens meer werk kunt vinden in uw land van herkomst. Hoewel het CGVS erkent dat de video u problemen heeft bezorgd om werk in Yerevan te vinden en te behouden, toont u niet aan dat u hierdoor helemaal geen toegang meer hebt tot de arbeidsmarkt in uw land van herkomst of hierdoor helemaal geen inkomens genererende activiteiten in uw land van herkomst kan ondernemen. Zo blijkt vooreerst uit de verklaringen van u en uw vrouw dat u nadat de video op het internet werd geplaatst wel nog op enkele plaatsen werd aangenomen, hoewel u toelichtte dat u uw werk op die plaatsen uiteindelijk niet kon behouden door toedoen van de video (CGVS, p. 11-13, 23-24; CGVS vrouw, p. 5-6). Uit uw verklaringen blijkt verder echter dat u voornamelijk werk zocht in het horecamilieue (bars, clubs, hotels, restaurants) in Yerevan, waar u – gezien uw eerdere werkervaring in de sector en als befaamde dj – makkelijker herkend zou worden, hetgeen u zelf aangaf (DVZ, vragenlijst, 3.5); CGVS, p. 9-11, 16-17, 23-24), en bijgevolg ook makkelijker afgewezen zou worden. Ook uw vrouw verklaarde dat u omwille van de video geen job kon vinden waarvoor u wel werkervaring had, en dat u daarnaast voor andere, zware jobs fysiek niet sterk genoeg was, wat opnieuw aantoont dat de video u voornamelijk problemen opleverde binnen de horecasector waarin u eerder tewerk gesteld was en zeker als befaamde DJ bekend was. Het is opmerkelijk dat u dan toch blijft terugkeren naar die sector in uw zoektocht naar werk. U gaf weliswaar aan ook te hebben geprobeerd in andere sectoren werk te vinden, maar telkens zonder resultaat. Zo haalde u aan tevergeefs werk te hebben gezocht bij twee gsmoperatoren, op een plaats waar natuursteen gemaakt werd en op de markt als verkoper (CGVS, p. 11, 23-24). Uit uw verklaringen blijkt evenwel niet dat u in deze gevallen niet werd aangenomen omwille van het bestaan van de video. De redenen waarom u binnen deze andere sectoren niet werd aangenomen is u immers onbekend (CGVS, p. 23-24). Gevraagd of u ook werk hebt gezocht in lijn met uw studies (u behaalde een bachelor cybernetica), antwoordde u enkel dat u dat je in die sector enkel aan de slag kan als je iemand omkoopt (CGVS, p. 9, 12). Dit betreft enkel louter een blote bewering die u niet hard maakt. Uit uw antwoord kan ook niet worden afgeleid dat u enige poging zou hebben ondernomen om binnen deze sector werk te vinden. U toont ten slotte ook niet aan dat u in Yeghegnadzor geen inkomens genererende activiteiten zou kunnen uitvoeren omwille van het bestaan van de video. U verklaarde louter daar niet naar werk te hebben gezocht, omdat u zich daar enerzijds verborgen hield, waar echter zoals hierboven werd uiteengezet ernstige kanttekeningen bij kunnen worden geplaatst, en anderzijds omdat de lonen in Yeghegnadzor lager liggen, er geen clubs zouden zijn, en u niet wist wat voor werk u daar kon doen (CGVS, p. 9, 11). Hieruit kan echter geenszins worden besloten dat u in Yeghegnadzor geen toegang had tot de arbeidsmarkt omwille van de video die op het internet circuleert. U reikt derhalve ook geen concrete aanwijzingen aan dat u elders in Armenië niet aan de slag zou kunnen gaan omdat er een seksvideo van u op het internet te vinden is. Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat ook uw vrouw een diploma hoger onderwijs heeft en heel wat werkervaring, en jullie gezinsinkomen derhalve in geval van eventuele moeilijkheden die u zou ondervinden in uw zoektocht naar werk, niet alleen van u afhankelijk hoeft te zijn.

Kortom, op basis van bovenstaande elementen kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De rijbewijzen van u en uw vrouw, jullie identiteitskaarten, uw militair boekje, kopieën van enkele pagina's van de paspoorten van uw vrouw en kinderen, en uw huwelijksakte, bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin en uw huwelijk, die niet betwist wordt. Ook de inhoud van het medische verslag, de dagvaarding van de rechtbank op uw naam, het gerechtelijk attest waarin u als slachtoffer erkend wordt, de kopieën uit het gerechtssdossier van de strafzaak tegen de persoon die u op 13 juli 2014 had aangevallen en de afdrucken van de digitale versie van het gerechtssdossier, en van de video's van bewakingsbeelden van een winkel waarop het incident van 13 juli 2014 werd geregistreerd, wordt geenszins betwist. Zoals hierboven werd uiteengezet kunnen naar aanleiding van dit incident en de strafzaak die erop volgde echter geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch zwaarwegende gronden worden vastgesteld om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Dit geldt evenzeer

voor de inhoud van de afdrukken van chatberichten, van een afdruk van een pornowebsite waarop de video te zien is met bijhorende commentaren van personen die de link hebben bezocht, en van de video van u en uw ex-vriendin die op het internet belandde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van I.H. (verzoekster), zijnde de echtgenote van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar verzoekster wat haar asielaanspraak betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Over het incident van 13 juli 2014, bevestigen verzoekende partijen dat zij er niet zeker van zijn doch vermoeden dat dit eveneens te wijten was aan de seksvideo. De oorzaak is echter niet belangrijk. Wel belangrijk is dat verzoeker met een mes gestoken werd. Dit wordt niet betwist en er zijn bewijzen voorhanden. Aldus vreest verzoeker terecht voor zijn leven bij een terugkeer naar Armenië. De oorzaak van deze vrees is niet relevant.

Verder stellen verzoekende partijen dat zij geen nationale bescherming kunnen genieten. Zij betogen: *"In de praktijk is het zo dat de strafwet in Armenië voor dergelijke feiten een sanctie voorziet van minimum 3 jaar en maximum 6 jaar. De belager van verzoeker kreeg evenwel slechts een sanctie van 2 jaar en 7 maanden, zijnde aldus minder dan de minimumsanctie, hoewel de belager voorheen reeds driemaal in de gevangenis had gezeten.*

Dat de moeder van de belager bij de Rechtbank werkt, zal daar niet vreemd aan zijn.

De belager van verzoeker loopt thans ook reeds op vrije voeten rond, zodoende verzoeker terecht een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

De belager heeft hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis, waarbij de datum van de behandeling van het beroep steeds maar wordt uitgesteld.

Er werd in 2013 bovendien een onderzoek verricht naar de rechtsgang in Armenië, waaruit duidelijk blijkt dat de rechtsingang in Armenië wel degelijk corrupt is (stuk 3):

(...)

Er is zodoende helemaal geen sprake van een eerlijke en grondige bescherming door de Armeense overheden, zeker nu vaststaat dat de moeder van de belager werkzaam is bij de Rechtbank."

Over het gegeven dat zij nog anderhalf jaar in hun land bleven, doen verzoekende partijen gelden:

"Verzoekers merken daaromtrent op dat zij korte tijd na het incident verhuisden van Yerevan naar Yeghegnadzor, zijnde 120 kilometer verderop.

Verzoekers dachten na een aantal maanden dat de belagingen en bedreigingen wel voorbij zouden zijn, doch dat bleek niet het geval te zijn.

Verzoekers dienden bovendien te sparen om hun reis naar België te kunnen betalen.

Het is aldus niet juist dat verzoekers zomaar anderhalf jaar 'gewacht' hebben alvorens naar België te komen."

Verzoekende partijen wijzen verder op de feiten die wel door het CGVS worden erkend. Volgens hen toont de opsomming van deze feiten aan dat verzoeker weldegelijk problemen kende omwille van de seksvideo. Verzoeker ontving in november nog dreigementen via Facebook, en dit van een persoon die hij helemaal niet kent.

De video van verzoeker werd ruim 176 000 keer bekeken. Aldus is de video wijdverspreid.

Verzoeker brengt er bewijzen van bij dat hij talrijke sollicitatiebrieven verstuurd, ook via e-mail. Hij zocht weldegelijk werk in andere sectoren. Sommige werkgevers zeiden uitdrukkelijk dat hij niet bij hen

kon werken door de video. Anderen deden dit niet doch wezen verzoeker wel onmiddellijk af. De reden daarvoor is duidelijk.

Bijgevolg staat het onomstotelijk vast dat het voor verzoeker onmogelijk is om in Armenië werk te vinden. Dat zijn echtgenote wel werk had doet niets af aan zijn problemen en vormt geen argument in zijn verhaal.

2.1.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij zijn van oordeel dat de situatie in Armenië voor hen allerminst veilig is en dat er een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven. Zij verwijzen daarbij naar de hoger gedane uiteenzetting.

2.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen volgende stukken bij het verzoekschrift: een uittreksel uit het *Algemeen Ambtsbericht Armenië* (bijlage 3), een bedreiging via Facebook (bijlage 4), een stuk inzake de verspreiding van de seksvideo (bijlage 5), een verslag van psychologe K.K. (bijlage 6) en een bewijs inzake sollicitatiebrieven (bijlage 7).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekende partijen brengen op 5 februari 2018 per gewoon schrijven een nieuw element ter kennis van de Raad (rechtspiegingsdossier, stuk 7). Het betreft een stuk waarmee zij willen aantonen dat de seksvideo nog steeds wordt verspreid.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.2. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die verzoeker ondervond ten gevolge van het opnemen van een seksvideo in 2011.

Aangaande het incident dat daarbij de directe aanleiding zou hebben gevormd voor hun vertrek uit hun land van herkomst, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat het incident van 13 juli 2014, waarbij u ernstig werd toegetakeld door de eigenaar van het advocatenkantoor dat onder uw huurappartement in Yerevan gelegen was, haar oorsprong vindt in het feit dat een seksvideo van u op pornowebsites circuleert. U verklaarde aanvankelijk op het CGVS dat in de strafzaak dat naar aanleiding van uw klacht tegen uw belager werd opgestart een totaal andere oorzaak wordt vermeld dat aan de basis van het incident zou liggen, namelijk een waterlek, terwijl u er zeker van bent dat u door deze persoon werd aangevallen omwille van de video. U verduidelijkte dat uw belager immers seksueel getinte beledigingen jegens u uitte tijdens het incident. U voegde ook toe dat de broer van de eigenaar van het appartement dat u huurde een jeugdvriend was van de persoon die u in 2012 al naar aanleiding van de video met een mes had aangevallen, en u meende dat de eigenaar van uw huurappartement en de eigenaar van het advocatenkantoor dat onder uw appartement gelegen was daardoor ook op de hoogte waren van de video en omwille hiervan samen een manier zochten om u uit de huurwoning te krijgen (CGVS, p. 16-18). Later verklaarde u dan weer dat er wel effectief een waterlek was waardoor er ruzie was ontstaan tussen u en uw belager, en dat u eigenlijk niet helemaal zeker bent dat hij u had aangevallen omwille van de video en u dit dus slechts vermoedt (CGVS, p. 19, 22). Dat u door uw belager werd aangevallen omwille van de video eerder dan de waterlek in het advocatenkantoor blijkt bijgevolg louter een vermoeden dat u niet hard maakt. Eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)

verklaarde u bovendien enkel nog dat de ruzie tussen u en uw belager was ontstaan door het waterlek en vermeldde u verder niets over uw vermoedens dat u door uw belager werd aangevallen omwille van de video (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Indien u werkelijk een sterk vermoeden had dat u in de eerste plaats door deze persoon werd gevisieerd omwille van de video is het niet logisch dat u hier van meet af aan op de DVZ dan niets van vermeldde en daarentegen enkel van het waterlek sprak. Ook uw vrouw verklaarde bovendien zowel op de DVZ als op het CGVS enkel weet te hebben van een waterlek in het advocatenkantoor dat aan de basis zou liggen van het conflict tussen u en uw belager (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS vrouw, p. 5). Uit het gerechtsdossier van de rechtszaak tegen uw belager, dat u zelf ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegde en dat ook online kan worden geraadpleegd (zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier), blijkt verder dat er reeds lange tijd spanningen waren tussen jullie beiden omwille van materiële schade in de woonst van uw belager door toedoen van een defecte waterleiding in uw woonst, dat jullie in dit verband reeds meerdere keren ruzie hadden gemaakt, en dat jullie op 13 juli 2014 opnieuw ruzie maakten hierover, waarbij jullie elkaar aanvankelijk duwden, klappen uitdeelden en hierbij elkaar seksueel getinte beledigingen toewierpen, totdat uw belager een plooi mes uithaalde, u achterna liep tot in een winkel, hierbij nog enkele seksueel getinte beledigingen jegens u uitte en u uiteindelijk ernstig verwondde met het mes. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u uit het niets door uw belager werd aangevallen omwille van de video die van u op pornowebsites circuleert. Deze informatie bevestigt daarentegen dat wel degelijk een waterlek in uw appartement aan de oorsprong ligt van het incident. Ook kan hieruit niet worden afgeleid dat uw belager mits een seksueel getinte belediging indirect naar de video verwees, zoals u dit voorstelde (CGVS, p. 16-18, 22), maar blijkt anderzijds dat het conflict tussen jullie over de waterlek op dat moment hoog was opgelopen en zowel u als uw belager hierbij elkaar beledigden aan de hand van seksueel getinte scheldwoorden.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Zij bevestigen integendeel uitdrukkelijk dat de link met de seksvideo slechts een vermoeden betreft en dat zij hierover niet zeker zijn. Derhalve kan geenszins worden uitgesloten dat het incident dat plaatsvond in 2014 zijn grond vond in het eenmalige en louter gemeenrechtelijke dispuut inzake een waterlek en kan niet zonder meer worden aangenomen dat dit incident zou kaderen in een systematische en persoonsgerichte vervolging ten aanzien van verzoeker of verzoekende partijen.

Hoe dan ook, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat, zo al aangenomen zou kunnen worden dat voornoemd incident te wijten zou zijn aan de seksvideo, verzoekende partijen zich voor wat betreft dit incident en eventuele andere feiten kunnen wenden tot en de nodige bescherming kunnen verkrijgen van hun eigen, nationale autoriteiten. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Wat er ook van zij, uit het gerechtsdossier van de strafzaak die naar aanleiding hiervan werd opgestart blijkt dat uw belager, (A.Z.), in deze zaak op 6 maart 2017, na een gerechtelijk onderzoek waarbij een forensisch psychiatrisch onderzoek naar de mentale toestand van de beklaagde aan te pas kwam, door de bevoegde rechtbank schuldig werd bevonden onder artikel 114 van de Strafwet van de Armeense Republiek (het toebrengen van gemiddeld ernstige of ernstige schade aan de gezondheid (van derden) in een staat van tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid) en veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar en 7 maanden. Omdat hij op het moment van het arrest zijn gevangenisstraf in voorhechtenis reeds had uitgezeten werd hij onmiddellijk vrijgelaten. Op 5 april 2017 tekende uw belager nog beroep aan tegen zijn veroordeling, waarbij hij verzoekt het vonnis nietig te verklaren en een nieuw onderzoek verzoekt. Verder blijkt dat u in de zaak als slachtoffer werd erkend, waar u zelf nog een apart attest van neerlegde. Wat betreft uw vordering tot schadevergoeding oordeelde de rechter dat dit in deze zaak juridisch gezien niet binnen de strafrechtelijke procedure onderzocht kan worden (de beklaagde werd schuldig bevonden van een misdaad onder artikel 114 van de Strafwet (tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid, zie boven), maar dat u het recht heeft zich hiervoor tot de burgerrechtelijke rechtsprocedure te wenden. Uit voorgaande blijkt geenszins dat u in uw land van herkomst verstoken zou zijn van nationale bescherming en dat uw autoriteiten in uw land van herkomst wel degelijk bereid blijken om u nationale bescherming te verlenen. Bijgevolg kan van u worden verwacht dat u zich met betrekking tot eventuele bedreigingen naar aanleiding van deze strafzaak - u verklaarde dat u door vrienden en familieleden van uw belager, die eisten dat u uw klacht zou intrekken, verbaal werd bedreigd, doch u liet na hier enige aangifte van te doen (CGVS, p. 18-19, 22-23) – dan ook voor bescherming tot uw autoriteiten wendt alvorens zich te beroepen op internationale bescherming.”

Verzoekende partijen slagen er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Hun beweringen omtrent de Armeense strafwet en omtrent het gegeven dat hun belager een minder zware straf zou hebben gekregen dan de wettelijk opgelegde minimumstraf, staven zij geheel niet. Bovendien vinden deze beweringen niet de minste steun in het administratief. Integendeel blijkt uit de informatie in de map ‘landeninformatie’ in dit dossier dat de maximumstraf voor het vergrijp waarvoor deze persoon werd veroordeeld drie jaar gevangenisstraf bedraagt. Aldus werd de belager van verzoekende partijen met

een gevangenisstraf van twee jaar en zeven maanden bijna tot de maximumstraf veroordeeld. Met de verwijzing naar (de in bijlage 3 bij het verzoekschrift gevoegde informatie over) bepaalde gebreken in het Armeense gerechtelijke systeem en naar de beweerde functie van de moeder van hun belager, doen verzoekende partijen evenmin afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen. Deze gebreken en deze functie stonden er namelijk duidelijk niet aan in de weg dat verzoekende partijen ten aanzien van hun belager in het verleden weldegelijk, daadwerkelijk en effectief werden beschermd door hun nationale autoriteiten wanneer zij daartoe verzochten. Bijgevolg kan aangenomen worden dat zij, indien en wanneer dit nodig zou blijken te zijn, ook in de toekomst de nodige bescherming kunnen genieten.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder werden enkele bijkomende elementen opgemerkt die de ernst van uw voorgehouden vrees voor uw leven naar aanleiding van dit incident en de strafzaak die hierop volgde, aantasten. Zo blijkt uit het gerechtsdossier van de strafzaak die tegen uw belager werd aangespannen dat hij op 23 juli 2014 in voorhechtenis belandde. U verklaarde dat u een halfjaar na het incident van 13 juli 2014 dreigtelefoons begon te ontvangen van de vrienden en de familieleden van uw belager opdat u uw klacht zou intrekken (CGVS, p. 18-19, 22-23). Toch wachtte u maar liefst zo een anderhalf jaar alvorens uw land van herkomst te verlaten en zich in dit verband op internationale bescherming te beroepen (CGVS, p. 14). U verklaarde tegelijk dat u kort na het incident samen met uw gezin bij uw schoonouders in Yeghegnadzor was ingetrokken, waar u al die tijd nauwelijks buiten kwam, om te vermijden dat de entourage van uw belager u daar zou benaderen – u beweerde immers dat zij duidelijk naar u op zoek waren en vermoedde dat men wist dat u daar verbleef (CGVS, p. 10-11, 15). U verklaarde dat u zo lang moest wachten omdat u niet voldoende financiële middelen zou hebben gehad om uw uitreis te betalen. Gevraagd waarom u echter een dergelijk groot bedrag voor uw uitreis hebt betaald - u betaalde maar liefst 10.000 euro aan een smokkelaar voor reisdocumenten - antwoordde u dat u er zelf niet in slaagde een Schengenvisum te verkrijgen (CGVS, p. 24). U kon echter nog steeds zonder een Schengenvisum uw land van herkomst op een zeer goedkope manier reeds verlaten. Indien uw leven naar aanleiding van de strafzaak tegen uw belager werkelijk in gevaar was, kan niet alleen worden verwacht dat u zich in dit verband tot uw autoriteiten wendde voor bescherming – de strafzaak tegen uw belager was immers nog steeds hangende en hij werd al die tijd in voorhechtenis vastgehouden – hetgeen u naliet te doen, maar ook dat u – indien u werkelijk nood had aan internationale bescherming – dan eerder uw land van herkomst zou hebben verlaten om zich elders op internationale bescherming te beroepen. Dat u echter naliet aangifte te doen van de bedreigingen die u van de entourage van uw belager ontving en anderzijds nog maar liefst anderhalf jaar wachtte alvorens uw land van herkomst in dit verband te ontvluchten en zich elders op internationale bescherming te beroepen, haalt de ernst van uw voorgehouden vrees dan ook onderuit. Meer nog blijkt uit uw verklaringen dat u in de herfst van 2015, in de periode dat u ondergedoken zou hebben geleefd in Yeghegnadzor, wel nog een keer naar Yerevan – de stad van waar u net was gevlucht, waar het incident had plaatsgevonden en waar uw belager en diens familie afkomstig is – bent gegaan om er werk te zoeken in een karaokebar (CGVS, p. 10-11, 22). U verklaarde ter verantwoording dat u dacht dat de problemen ‘voorbij gewaaid’ waren (CGVS, p. 11). Tegelijk verklaarde u echter zelfs in het verre Yeghegnadzor niet naar werk te hebben gezocht omdat, behoudens de lage lonen en het feit dat u niet wist wat voor job u er kon zoeken, u net wilde vermijden dat men u daar zou treffen (CGVS, p. 10-11). Dat u het risico nam naar Yerevan te gaan om er werk te zoeken in de periode dat u net elders ondergedoken zou hebben geleefd haalt uw beweerde vrees vanwege de entourage van uw aanvaller enkel verder onderuit. Bovendien verklaarde uw vrouw dat u na jullie verhuis naar Yeghegnadzor nog meerdere keren, wel 4 tot 5 keer, of zelfs ‘om de een à twee maanden’, en dit ‘heel het jaar 2015, tot 2016, zelfs nog 2 maanden voor jullie vertrek’, naar Yerevan ging om er werk te zoeken, en dat u er in 2015 nog een dag of twee dagen in een hotel hebt gewerkt (CGVS vrouw, p. 4-5). De verklaringen van uw vrouw stroken bijgevolg helemaal niet met uw verklaringen dat u slechts één keer werk ging zoeken in Yerevan na het incident van 13 juli 2014. Toen zij werd geconfronteerd met uw verklaring, volhardde uw vrouw enkel in haar versie van de feiten. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind en werpt (verder) ernstig twijfel over uw verklaring dat uw leven naar aanleiding van dit incident en de strafzaak die erop volgde danig in gevaar was dat u nauwelijks nog naar buiten kon komen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met hun loutere herhaling van hun verklaringen dat zij verhuisden, dachten dat de bedreigingen wel voorbij zouden zijn en dienden te sparen om hun reis te financieren, doen zij namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Los van het incident van 13 juli 2014 en de strafzaak tegen uw belager die hierop volgde, hetgeen de aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst vormde, bent u er evenmin in geslaagd aan te tonen dat uw leven, uw vrijheid of uw fysieke integriteit in uw herkomstland in gevaar verkeert omwille van de seksvideo van u die op enkele pornowebsites circuleert. Zo blijkt nergens uit uw verklaringen dat u na het incident in Yerevan in de herfst van 2012, waarbij u geslagen en meermaals gestoken werd met een mes door de manager van de bar waar u werkte, en zijn kompanen, nadat ze op de hoogte waren geraakt van het bestaan van de seksvideo, nog problemen hebt gekend in dit verband (CGVS, p. 6-13). U herinnerde zich overigens zelfs de namen van de manager van de bar en zijn kompanen niet meer (CGVS, p. 6). Dit incident heeft u er bovendien niet toe aangezet uw land of zelfs Yerevan, de stad waar u woonde en waar dit incident plaatsvond, te ontvluchten. Ook belette dit u niet om nadien nog verschillende keren, tot zelfs na uw verhuis naar Yeghegnadzor, werk te zoeken in het horecamilieu (bars, clubs, hotels, restaurants) in Yerevan, waar u – gezien uw eerdere werkervaring in de sector en als befaamde DJ – makkelijker herkend zou worden, zoals u zelf ook aangaf (DVZ, vragenlijst, 3.5); CGVS, p. 9-11). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u behoudens beledigingen en enkele verbale bedreigingen aan uw adres, zoals een afkeurend bericht van uw oom, een afwijzend bericht van de manager van een stripclub in Yerevan waar u wilde werken, indirecte bedreigingen van familieleden van uw ex-vriendin afkomstig uit uw geboortedorp Talin, en van onbekenden die de video op de betreffende websites becommentarieerden (CGVS, p. 8-12, 16-17, 21), nog andere en ernstige problemen hebt gekend met derden omwille van deze video, noch reikt u aannemelijke elementen aan die wijzen op een actuele, intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in dit verband. Uw vrouw beaamde van haar kant ook dat jullie voor het incident van 13 juli 2014 wel reeds veel problemen hadden in Yerevan, maar ze benadrukte dat dit ‘geen echte, ernstige problemen’ waren (CGVS vrouw, p. 5). Bijgevolg zijn er geen concrete aanwijzingen voorhanden dat u actueel naar aanleiding van de seksvideo die nog steeds op het internet circuleert een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar uw land van herkomst.”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontkrachten. Zij beperken zich ertoe te wijzen op de voormelde feiten. Hiermee doen zij geen afbreuk aan de in voorgaande motivering, betreffende deze feiten gedane vaststellingen.

Waar verzoekende partijen daarnaast trachten te laten uitschijnen dat verzoeker in november opnieuw werd bedreigd via Facebook, dient te worden opgemerkt dat aan het in dit kader neergelegde stuk in bijlage 4 bij het verzoekschrift geen bewijswaarde kan worden gehecht. Vooreerst gaat dit stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de inhoud ervan niet kan worden nagegaan. Verder dient te worden opgemerkt dat, gezien eenieder op om het even welke naam een Facebookprofiel kan opmaken, de herkomst van het verklaarde dreigement niet kan worden nagegaan. Daarenboven kan dit een eenvoudigweg gesolliciteerd bericht betreffen, opgesteld en verstuurd op vraag van verzoeker zelf en met het oogmerk op het gebruik ervan in het kader van zijn asielaanvraag.

Verzoekende partijen herhalen verder dat verzoeker omwille van de seksvideo die hij in 2011 opnam in Armenië niet of moeilijker aan werk zal kunnen geraken. Nog daargelaten de vraag of het loutere gegeven dat verzoeker ingevolge het bestaan van deze video over minder mogelijkheden zou beschikken om aan (het door hem gewenste) werk te geraken als voldoende ernstig kan worden beschouwd om te kunnen worden aanzien als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade, dient echter te worden vastgesteld dat hieromtrent in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“U toont ten slotte evenmin aan dat u omwille van het bestaan van deze video nergens meer werk kunt vinden in uw land van herkomst. Hoewel het CGVS erkent dat de video u problemen heeft bezorgd om werk in Yerevan te vinden en te behouden, toont u niet aan dat u hierdoor helemaal geen toegang meer hebt tot de arbeidsmarkt in uw land van herkomst of hierdoor helemaal geen inkomens genererende activiteiten in uw land van herkomst kan ondernemen. Zo blijkt vooreerst uit de verklaringen van u en uw vrouw dat u nadat de video op het internet werd geplaatst wel nog op enkele plaatsen werd aangenomen, hoewel u toelichtte dat u uw werk op die plaatsen uiteindelijk niet kon behouden door toedoen van de video (CGVS, p. 11-13, 23-24; CGVS vrouw, p. 5-6). Uit uw verklaringen blijkt verder echter dat u voornamelijk werk zocht in het horecamilieu (bars, clubs, hotels, restaurants) in Yerevan, waar u – gezien uw eerdere werkervaring in de sector en als befaamde dj – makkelijker herkend zou worden, hetgeen u zelf aangaf (DVZ, vragenlijst, 3.5); CGVS, p. 9-11, 16-17, 23-24), en bijgevolg ook makkelijker afgewezen zou worden. Ook uw vrouw verklaarde dat u omwille van de video geen job kon vinden waarvoor u wel werkervaring had, en dat u daarnaast voor andere, zware jobs fysiek niet sterk genoeg was, wat opnieuw aantoont dat de video u voornamelijk problemen opleverde binnen de horecasector waarin u eerder tewerk gesteld was en zeker als befaamde DJ bekend was. Het is opmerkelijk dat u dan toch blijft terugkeren naar die sector in uw zoektocht naar werk. U gaf weliswaar

aan ook te hebben geprobeerd in andere sectoren werk te vinden, maar telkens zonder resultaat. Zo haalde u aan tevergeefs werk te hebben gezocht bij twee gsmoperatoren, op een plaats waar natuursteen gemaakt werd en op de markt als verkoper (CGVS, p. 11, 23-24). Uit uw verklaringen blijkt evenwel niet dat u in deze gevallen niet werd aangenomen omwille van het bestaan van de video. De redenen waarom u binnen deze andere sectoren niet werd aangenomen is u immers onbekend (CGVS, p. 23-24). Gevraagd of u ook werk hebt gezocht in lijn met uw studies (u behaalde een bachelor cybernetica), antwoordde u enkel dat u dat je in die sector enkel aan de slag kan als je iemand omkoopt (CGVS, p. 9, 12). Dit betreft enkel louter een blote bewering die u niet hard maakt. Uit uw antwoord kan ook niet worden afgeleid dat u enige poging zou hebben ondernomen om binnen deze sector werk te vinden. U toont ten slotte ook niet aan dat u in Yeghegnadzor geen inkomens genererende activiteiten zou kunnen uitvoeren omwille van het bestaan van de video. U verklaarde louter daar niet naar werk te hebben gezocht, omdat u zich daar enerzijds verborgen hield, waar echter zoals hierboven werd uiteengezet ernstige kanttekeningen bij kunnen worden geplaatst, en anderzijds omdat de lonen in Yeghegnadzor lager liggen, er geen clubs zouden zijn, en u niet wist wat voor werk u daar kon doen (CGVS, p. 9, 11). Hieruit kan echter geenszins worden besloten dat u in Yeghegnadzor geen toegang had tot de arbeidsmarkt omwille van de video die op het internet circuleert. U reikt derhalve ook geen concrete aanwijzingen aan dat u elders in Armenië niet aan de slag zou kunnen gaan omdat er een seksvideo van u op het internet te vinden is. Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat ook uw vrouw een diploma hoger onderwijs heeft en heel wat werkervaring, en jullie gezinsinkomen derhalve in geval van eventuele moeilijkheden die u zou ondervinden in uw zoektocht naar werk, niet alleen van u afhankelijk hoeft te zijn.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Het stuk dat zij als bijlage 7 bij het verzoekschrift voegen, betreft een lijst van e-mails die verzoeker zou hebben verstuurd. Vooreerst valt het inzake deze lijst op dat de datums waarop de kwestieuze e-mails verstuurd zouden zijn hierin zijn weggelaten. Aldus blijkt niet wanneer verzoeker deze e-mails zou hebben verstuurd. Gelet op zijn hoger aangehaalde verklaringen in het kader van de vraagstelling naar het zoeken van werk in lijn van zijn diploma, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoeker deze e-mails reeds in zijn land van herkomst zou hebben verstuurd. Hoe dan ook blijkt uit deze lijst niet welke de concrete inhoud van de e-mails zou zijn geweest, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid welk antwoord verzoeker op deze e-mails zou hebben gekregen. Derhalve blijkt hieruit geheel niet dat men hem werk zou hebben ontzegd op basis van de seksvideo die hij in het verleden opnam.

Dat het feit dat zijn echtgenote in hun inkomen zou kunnen voorzien niet relevant zou zijn, kan evenmin worden gevolgd. Het spreekt voor zich dat dit gegeven weldegelijk een relevante overweging vormt bij de inschatting van verzoekers situatie bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoekende partijen laten de voormelde motieven voor het overige ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

De documenten die verzoekende partijen benevens de reeds hoger besproken informatie (een uittreksel uit het *Algemeen Ambtsbericht Armenië*) en stukken (een Facebookbericht en een lijst van e-mails) neerleggen in het kader van onderhavige beroepsprocedure zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Dat de seksvideo bestaat en verspreid werd, hetgeen verzoekende partijen willen aantonen middels het stuk in bijlage 5 bij het verzoekschrift en het stuk dat zij nadien neerleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 7), wordt in het voorgaande niet betwist. Dit kan echter niet volstaan om in hoofde van verzoekende partijen aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Gelet op het voorgaande, kan dit niet worden aangenomen.

Wat betreft het psychologische verslag, opgenomen in bijlage 6 bij het verzoekschrift, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de waarde van dit attest gerelativeerd moet worden aangezien verzoekende partijen het zelf klaarblijkelijk niet eens de moeite vinden om dit attest aan te halen in het verzoekschrift of hierover ook maar enig betoog te voeren. Eveneens wordt de waarde van het attest gerelativeerd doordat verzoekende partijen zulk attest niet (veel) eerder en reeds bij het CGVS hebben bijgebracht. Blijkens de inhoud van het verslag zouden zij immers reeds psychologisch worden opgevolgd sedert augustus 2016. Daarenboven kan worden opgemerkt dat dit verslag niet werd opgesteld door een psychiater doch door een psycholoog. Verder blijkt dat dit verslag, zoals hierin duidelijk gesteld wordt, is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker. Dient verder te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich

hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Hoe dan ook wordt betreffende de oorzaak van verzoekers symptomen in het attest slechts algemeen gesteld dat verzoeker aangaf in het verleden slachtoffer te zijn geweest van vervolging en een aanval van een mes, elementen die hij eveneens aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag en die hoger reeds terdege in rekening werden gebracht.

In zoverre uit het attest zou moeten blijken dat verzoeker ten tijde van het gehoor bij het CGVS niet bij machte was om te worden gehoord en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen, dient verder te worden vastgesteld dat dit in het attest nergens met zoveel woorden wordt gesteld. In het attest wordt weliswaar aangegeven dat verzoeker zou lijden aan een aantal symptomen van PTSD (waaronder dissociatie en concentratieproblemen) doch daarbij wordt nergens gesteld dat dit van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de verklaringen die hij meer dan een jaar eerder aflegde tijdens het gehoor bij het CGVS. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat noch verzoeker, noch zijn advocaat, enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Geen van beide gaf aan dat verzoeker niet bij machte was om het gehoor te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin formuleerden zij bijkomende opmerkingen wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op een normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid (administratief dossier, gehoorverslag CGVS). Daarenboven laten verzoekende partijen na om *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze verzoekers psychologische problemen zijn gezegden zouden hebben beïnvloed. Evenmin concretiseren zij waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

De documenten die verzoekende partijen reeds eerder in hun asielprocedure neerlegden (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan ten nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT